

De verantwoordelijkheid en wandel van de gemeente

door: W.J. Lowe

Mattheüs 18:18; 1 Korinthe ...

Mattheüs 18

Sommigen zeggen, omdat we niet meer in de dagen van de apostelen leven, we niet meer gedwongen zijn om wat een andere vergadering heeft gebonden of ontbonden als bindend te beschouwen. Want mensen kunnen zich vergissen. Het is dus nodig, zeggen zij, met het Woord van God in de hand, ieder geval dat zich voordoet, in verbinding met het toelaten aan de Tafel van de Heer, te onderzoeken. Met andere woorden, de Heer Jezus zou zich in Mattheüs 18 alleen richten tot de apostelen om hen een weg te wijzen, die alleen in hun dagen van toepassing was. En omdat zij (de apostelen) onfeilbaar waren in wat ze leerden, door mond of geschrift. Als dat zo is, zou Mattheüs 18:18 niet meer van toepassing zijn in onze dagen van verval en verwarring. Verder bevestigen ze, dat als de Heer zegt: *“alles wat u zult binden op de aarde, zal gebonden zijn in de hemel; en alles wat u zult ontbinden op de aarde, zal in de hemel ontbonden”*, men moet veronderstellen, dat deze daad van binden onfeilbaar was.

Maar men heeft ongelijk om wat dan ook maar te veronderstellen, als het gaat om de draagwijdte van het Woord van God te begrijpen. Men mag zomaar niet iets in de tekst invoegen wat er niet staat. Het gaat in dit hoofdstuk niet om de apostelen of om hun onfeilbaarheid. Er wordt hier gesproken over discipelen en niet over apostelen, dit is een belangrijk onderscheid als men wil spreken over apostelen, onfeilbaarheid of apostolisch gezag. Te meer omdat de discipelen hier eenvoudig worden gezien als broeders (vs. 15, 21, 35). De Heer zegt ook tegen hen zichzelf te beschouwen als ‘kleinen’ en plaats daarvoor een kind als voorbeeld in hun midden (vs. 2, 3).

Ik zeg het nog een keer, als vers 18 niet op ons van toepassing is, dat ook bij vers 20 zo is. Wij zouden dan ook niet kunnen rekenen op de tegenwoordigheid van de Heer in het midden van de twee of drie, die vergaderd zijn in Zijn Naam. Of geloven wij dat we heden van deze grote zegen verstoken zijn? Laten we daarom de hele passage aannemen.

Er staat niet één woord in dit hele gedeelte, dat een aanwijzing geeft, dat het zou gaan om een ‘onfeilbaar’ oordeel en dat die ‘onfeilbaarheid’ een reden zou zijn

waardoor de Heer zijn gezag zou verlenen aan dat binden of ontbinden. De Heer stelt in dit opzicht geen enkele voorwaarde. De Heer zegt niet: ‘als jullie op een absoluut rechtvaardige wijze iets binden zal het in de hemel gebonden zijn’. Maar Hij *erkent* eenvoudig, wat zij hebben gedaan en bindt de *ernst* van zo’n handeling op hun geweten. Want voor de discipelen komt de zegen voor de discipelen, voor zover die afhangt van hun verantwoordelijkheid, voort uit hun gemeenschap met de Heer en is overeenstemming met Zijn heiligheid. In hun midden moet alles gedaan in de Naam van de Heer Jezus (1 Kor. 5:4). De Heer wil dan ook niet dat de discipelen op aarde berooft worden van hun praktische gemeenschap met hun Hoofd in de hemel, met Hem, die vanwege Zijn tegenwoordigheid, hun tot een vergadering van God maakt. Zij zijn vergaderd tot de Naam van de Heer Jezus (2 Kor. 2:10, 11). Het feit van binden of ontbinden in de hemel, bewijst dat de Heer niet wil, dat er onenigheid is tussen de aarde en de hemel is, voor wat de handelingen van de gemeenten betreft. En wat de gemeente doet is ook toevertrouwd aan de regering van God (1 Kor. 5:13).

Wat goed gedaan is, zal van Zijn kant directe zegen brengen; terwijl wat fout gedaan is tucht tengevolge kan hebben, maar als alle gewetens geoeffend zijn en gereinigd zijn en de fout hersteld, is de indirecte zegen er niet minder om. In afwachting daarvan, wat zullen wij zeggen van hen, die zich als rechter verheffen boven al wat gedaan is door hun broeders die vergaderd zijn in de Naam van de Heer en die zich op die manier boven de Heer stellen? Wie een gemeente oordeelt door haar beslissing te verwerpen, om eigen belangen te handhaven, die stelt het gezag van de Heer terzijde.

Het past niet om over onfeilbaarheid te spreken, als men een eenvoudige plicht heeft te vervullen, namelijk een oordeel overeenkomstig het Woord te vellen en daarnaar te handelen (1 Kor. 5:12 en 13; 14:24 en 29; 1 Thes. 5:21-22; 1 Joh. 4:1)! Als wij onfeilbaar moeten zijn om onze plichten te kunnen vervullen, zouden we die nooit kunnen doen. Als er iemand is die zegt: “Een gemeente kan zich vergissen, omdat het hart van de mens listig is en hopeloos verdorven en daarom moeten ik onderzoeken wat ze gedaan hebben, maar ik met het Woord van God in de hand zal mij niet vergissen”, zegt in feite dat hijzelf een onfeilbaar oordeel heeft. Zal zo

iemand ook erkennen dat de gemeente waarvan hij deel uitmaakt, zich kan vergissen in de herziening van een oordeel? Laat zo iemand daar zijn gedachten eens over laten gaan

Niemand moet in eigen onfeilbaarheid geloven. Hen die zo spreken erkennen geen enkele gemeente. Zowel hen niet die samen opgaan, maar ook hen niet die onafhankelijke en alleen staan. Voor hen is niets wat gedaan is, in een of andere gemeente gezaghebbend, maar zij denken dat zij alles met de Bijbel in de hand moeten onderzoeken om te kijken of zo'n gemeente wel goed heeft gehandeld. En als dan iemand van een andere plaats komt, wordt die aan de Tafel van de Heer ontvangen, niet omdat hij al zijn plaats inneemt en in gemeenschap is met een gemeente, die wandelt naar het Woord, maar omdat de broeders van de plaatselijke gemeente menen dat deze persoon een christen is volgens het getuigenis, dat hij van zichzelf geeft. Of iemand wordt niet ontvangen. Niet omdat hij ergens uitgesloten is, maar omdat de broeders van de plaatselijke gemeente, nadat zij onderzoek hebben gedaan, dat hij volgens het Woord iemand is, die 'buiten' is (1 Kor. 5:13). Dat wil dus zeggen, gezien de algemene toestand van verval, de eensgezindheid van de gemeenten of de praktische eenheid van de leden van het lichaam van Christus niet meer geopenbaard kan worden vandaag de dag. Wie zo doen erkennen de saamhorigheid van gemeenten in praktische zin niet meer.

Dit zijn de beginselen die men daardoor op de voorgrond plaatst. We willen nu het Woord van God onderzoeken. Het is het Woord tenslotte wat voor een oprecht christen altijd enige gezag moet zijn. We moeten bekijken of de vervallen toestand van de gemeenten een verhindering is voor de toepassing van de Bijbel op de wandel van een gemeente of op de christen persoonlijk.

1 Korinthe

We weten dat 1 Korinthe en ook een deel van 2 Korinthe, goddelijke aanwijzingen bevatten, voor het gedrag van de gemeente en voor de orde die er moet heersen. Laten we kijken wat de verantwoordelijkheid was van de gemeente te Korinthe en laten wij ook kijken wat haar karakter en zedelijke toestand was. Of deze gemeente in een betere toestand was dan dat wat men nu ziet en dat de richtlijnen, die op hen van toepassing waren er nu niet meer zijn. Was de toestand van Korinthe zodanig, dat dit de gedachte aan hun onfeilbaarheid rechtvaardigde? Het antwoord is duidelijk. Zij hadden hun verantwoordelijkheid uit het oog verloren en wel zodanig dat Paulus om ze te sparen niet terstond naar hen toekwam, maar hij probeerde in hen het gevoel van verantwoordelijkheid op te wekken. Hij zegt: *"Oordeelt u niet hen die binnen zijn?" "Weet u niet, dat een beetje zuurdeeg het hele deeg doorzuurt? Zuivert het oude zuurdeeg uit, opdat u een nieuw deeg bent; u bent immers ongezuurd"* (1 Kor. 5:6, 7, 12). Later moest Paulus ze vermanen in

omgekeerde zin: *"Daarom spoor ik u aan, dat u hem van uw liefde verzekert". "Wie u nu iets vergeeft, ik ook; want ook ik, wat ik heb vergeven-als ik iets heb vergeven, dan is het ter wille van u in het aangezicht van Christus"* (2 Kor. 2:8, 10). Deze gemeente was dus verre van volmaakt. Zozeer zelfs dat Paulus moest zeggen: *"Reeds in het algemeen nu is het een gebrek bij u, dat u rechtszaken met elkaar hebt"* (1 Kor.6:7). *"Nu ik dit beveel, prijs ik u niet, omdat u niet ten goede, maar ten kwade samenkomt... ..want bij het eten neemt ieder vooraf zijn eigen avondmaal, en de een is hongerig en de ander dronken"* (1 Kor. 11:17, 21).

Er heersten in Korinthe wanordelijke toestanden tijdens het eten van het avondmaal. Het avondmaal had daardoor zijn werkelijke karakter verloren, het was niet meer het avondmaal van de Heer. Tegelijkertijd waren er veel genadegaven, er ontbrak geen enkele (1 Kor. 1:7). Maar ze waren verblind door deze gaven en vergaten de opbouw van de gemeente (1 Kor. 14:12). Er waren er zelfs onder hen die de apostel Paulus beoordeelden en zich boven hem plaatsten (1 Kor. 4:6-16; 9:3; 2 Kor. 10:2-12; 11:2-15; 12:19-21; 13:3-6). Bovendien hadden zij geregeerd zonder Paulus (1 Kor. 4:8). Zij waren opgeblazen van hoogmoed ondanks het afschuwelijke kwaad dat in hun midden gevonden werd (1 Kor. 5:2). Wat de leer betreft waren er enkelen, die de opstanding loochenden (1 Kor. 15:12). Zeker waren zeker de laatste, die aanspraak konden maken op een onfeilbaar oordeel. Verder zochten ze voor de kleinste dingen in dit leven hun recht bij de ongelovigen (1 Kor. 6:1-6). En wat hun getuigenis betreft als gemeente vond men er alleen zwakte en verval. Zij moesten zichzelf reinigen van het kwaad, iets wat de apostel niet kon en wilde doen voor hen, hoewel hij apostel was en hun vader in het geloof. Zij moesten dit kwaad oordelen, zij moesten het kwaad buiten doen en later moesten zij de berouwhebbende broeder weer opnemen. De apostel zegt: *"als u en mijn geest vergaderd zijn met de kracht van onze Heer Jezus"* (1 Kor. 5:4), en later: *"Wie u nu iets vergeeft, ik ook; want ook ik, wat ik heb vergeven-als ik iets heb vergeven, dan is het ter wille van u in het aangezicht van Christus, opdat de satan op ons geen voordeel zou behalen, want zijn gedachten zijn ons niet onbekend"* (2 Kor. 2:10, 11). Paulus wekt ze op te handelen in waarheid en in genade, naar dat wat de tegenwoordigheid van de Heer in hun midden vereist. Verder rekent hij op de Heer voor hun gehoorzaamheid om te kunnen erkennen, wat deden en zich aan hun handeling als gemeente te houden.

We zien, dat voor Paulus, de tegenwoordigheid van de Heer in de gemeente gezag had. Hij handelt volgens Mattheüs 18:18 en hij doet dat *nadat* menselijke zwakte en verwarring zich hadden geopenbaard in de gemeente van Korinthe. De heilige plicht van de discipelen om te handelen naar de beginselen van het Woord, was niet veranderd. De gemeentelijke toestand was zeer laag, maar haar verantwoordelijkheid, bleef dezelfde. Zij moest weer gaan wandelen op een de Heer waardige wijze, zij waren tenslotte tot Zijn Naam

vergaderd. De vraag dient zich voor: Moeten wij wel of niet onderworpen zijn aan het Woord van God en wandelen in overeenstemming met de door de Geest van God gevestigde beginselen *“aan de gemeente van God die in Korinthe is, aan de geheiligden in Christus Jezus, geroepen heiligen, met allen, in elke plaats, die de naam van onze Heer Jezus Christus aanroepen, zowel hun als onze Heer”* (1 Kor. 1:2).

Wat mij betreft: “Ja”. En u, geliefde broeders, wat zegt u? Ik zie in 1 Korinthe 12:12-27, dat er een relatie bestaat tussen de leden van het lichaam van Christus en dat er maar één lichaam is. De brief aan de Efeze legt de nadruk op dezelfde kostbare waarheid (Ef. 4:4). De afstanden tussen de onderlinge plaatsen op aarde doen er niet toe. Een christen is lid van dat lichaam of hij zich nu in Australië of in België bevindt. Als dus een gemeente in Australië vergaderd, in de naam van de Heer, iemand heeft ontvangen of weggedaan en de Heer door Zijn tegenwoordigheid en Zijn gezag deze handeling heeft bekrachtigd, wie ben ik dan, die deze handeling zou kunnen betwijfelen? Zou dit niet een loochening zijn van de eenheid van de Geest, die wij zouden moeten bewaren?

De relatie met een gemeente van God is niet moeilijker dan die van een individuele gelovige. Als bijvoorbeeld een gemeente in Australië belijdt te wandelen overeenkomstig het Woord, de eenheid van de Geest bewaart ondanks het algemene verval; en ze belijden ook de eenheid van alle leden van het lichaam van Christus, waar deze zich ook bevinden; als deze gemeente geen slechte levenswandel of verkeerde leer in haar midden duldt, dan zijn we verplicht zo'n gemeente te erkennen, zolang we niets hebben vernomen dat deze belijdenis tegenspreekt. We moeten hen beschouwen als een gemeente die wandelt naar het Woord. Waar wij die verplichting hebben een gemeente te erkennen in Australië die ik nooit gezien heb, zijn wij ook verplicht een gemeente te erkennen die naast de deur is.

Geliefde broeders. Ik leg deze dingen op uw geweten voor de Heer; want als u naar het Woord wilt wandelen en de eenheid van de Geest wilt bewaren, bent u verantwoordelijk voor God om de gemeenschap van de gemeenten te zoeken die wandelen overeenkomstig dezelfde waardevolle beginselen, en kunt u rekenen op de genade van de Heer in een tijd van zwakheid en verval.

Laten we terugkeren naar ons voorbeeld van een gemeente in Australië. Er komt iemand van daar, voorzien van een aanbevelingsbrief van de broeders, waarin staat dat de betreffende broeder in gemeenschap is en hun vertrouwen heeft. Wij ontvangen deze persoon met geopende armen, net zoals we een plaatselijke broeder zouden ontvangen met wie we al 10 jaar gewandeld hebben. Wie zal eraan denken om elke keer als hij de broeders ontmoet hem weer te onderzoeken? Een broeder die eenmaal aan de tafel van de Heer ontvangen is, moet overal erkend worden als lid van het lichaam van Christus. Als hij in Australië ontvangen wordt, wordt hij hier ontvangen want er is

maar één lichaam. Ik heb niets opnieuw te onderzoeken. Als ik het wel deed, zou dit een miskenning zijn van het lichaam van Christus en van de werking van een en dezelfde Geest in het midden van de gelovigen.

Hetzelfde beginsel zien we, als iemand door een gemeente in Australië is uitgesloten. Als er maar één Geest is: Hij die daar moest worden weggedaan is ook hier weggedaan. We hebben niet opnieuw de handeling van uitsluiting te overwegen. Deze heeft over dezelfde waarde. Als ik het wel betwijfel, zou dit een loochenen zijn van de praktische eenheid, die bestaat door de tegenwoordigheid van de Heilige Geest en ik zou me boven de apostel Paulus stellen, die het oordeel van de vergadering van Korinthe afwachtte en die niet in tegengestelde zin wilde handelen. Hoewel hij als apostel gezag had. Niettemin vermaant hij hen en herinnert hen aan hun plicht, omdat ze traag in het handelen waren, terwijl tevens zijn oordeel al vaststond. Wat hij deed, deed hij voor hen in Christus, want hij wilde de tegenstander, die altijd elke praktische openbaring van de eenheid, die er bestaat tussen de leden van het lichaam van Christus, probeert te verstoren, geen voordeel geven.

Zeker, we moeten het voorbeeld van de apostel Paulus volgen en het onderricht van de Heilige Geest.

Als we in een gemeente fouten veronderstellen, is dat pijnlijk en zwaar. De tegenwoordigheid van de Heer Jezus en de werkzaamheid van de Heilige Geest zijn te reëel om er gemakkelijk over te spreken. Toch is het mogelijk dat men vergissingen maakt, maar het is ons voorrecht dat we kunnen rekenen op de trouw van de Heer en niet dat we vergissingen veronderstellen.

Ons voorrecht en onze plicht is, dat we ons met het goede bezig houden en niet dat we het kwaad naspeuren. Laten we altijd deze woorden in gedachte houden: *“Want het is noodzakelijk dat de aanleidingen tot vallen komen”* (Matt. 18:7; 1 Kor. 11:19). Dus: Als ik zie dat een gemeente traag handelt, of dat een gemeente zich in haar handelingen heeft vergist, dan ben ik gehouden hen in alle genade deze dingen naar het Woord onder de ogen te brengen: en dit voor de eer en de heerlijkheid van de Heer, want door Zijn Naam heeft de gemeente bestaansrecht. De Heer is machtig om alles te regelen en ik verlaat me op Hem. Maar ik heb niet de pretentie om het oordeel van de gemeente te verwerpen noch om me tegenover haar te stellen. Integendeel. Ik moet wachten totdat het geweten van de gehele vergadering voor de Heer geopend is ten opzichte van het onderwerp. Dat vraagt geduld en genade. En op deze wijze zal de uitkomst gelukkig en gezegend zijn voor allen.

De twee beginselen van neutraliteit en onafhankelijkheid zijn geheel tegen de leer van de Heer, en hij die zegt, mondeling of door daad, dat alles wat in een andere gemeente gebeurt, hem niets aangaat, is onafhankelijk. De eenheid van de individuele gelovigen als vergadering en die van de vergaderingen van hen, die het lichaam van Christus vormen, is een

goddelijke instelling. De erkenning daarvan, voor zover dit van ons afhangt, is ons voorrecht en onze blijdschap in deze dagen van verval. We moeten deze eenheid zoeken te verwerkelijken ter wille van de eer van de Heer. Hij heeft de gemeente liefgehad en heeft Zichzelf voor haar overgegeven.

2 Timotheüs

Geliefde broeders, het Woord is in onze handen. Laten wij het onderzoeken. Heeft het voor ons nog zijn gezag behouden? Is de waarheid van God nog onaangetast, of is ze bedorven? Is de werkelijkheid ervan verloren gegaan tengevolge van gebreken en ontrouw van de christenen?

Wat de praktijk betreft is het duidelijk dat we met veel dingen rekening hebben te houden, hetzij tegenover een gemeente hetzij tegenover een individuele persoon. We moeten wandelen in een geest van genade en onderlinge steun. Maar voor al deze bijzonderheden zijn we niet zonder goddelijk bestuur.

In boze dagen moeten we ons versterken in de genade die in Christus Jezus is (2 Tim. 2:1). We kunnen onmogelijk de gemeente terugbrengen naar de begintoestand, zoals we die zien in de eerste hoofdstukken van de Handelingen. Geen enkele tekst in het Woord van God zegt ons een zoiets te doen of zelfs maar te proberen. Want dat is de gedachte van God niet. Maar we kunnen, ondanks alles, het Woord bewaren, en jagen *“naar gerechtigheid, geloof, liefde en vrede met hen die de Heer aanroepen uit een rein hart”* (2 Tim. 2:22).

De christenheid is verantwoordelijk voor God om aan de wereld de eenheid van de Vader en de Zoon te openbaren (Joh. 17:21). Ze heeft dit niet gedaan, en ze zal geoordeeld worden, omdat ze in het volbrengen van deze plicht gefaald heeft. Maar daardoor is onze verantwoordelijkheid er niet minder door. Het feit, dat het openbare getuigenis in het algemeen verloren is gegaan moet ons aansporen om de waarheid in de leer en in de wandel te handhaven en in alles te rekenen op de genade van de Heer, opdat we niet met de wereld veroordeeld worden. Deze genade zal ons bewaren voor het uur van verzoeking, die met verschrikkelijke oordelen de afvallige Gemeente zal overvallen. Ver van de bruid van het Lam, zal deze in haar ware karakter geopenbaard worden als de *“hoer op het beest”* (Openb. 2:22; 3:10, 17).

Het is dus helemaal onze plicht niet om de gemeente in de oude toestand te herstellen. Maar we moeten ons scheiden van de ongerechtigheid, het Woord bewaren, en Zijn Naam niet verloochenen (Openb. 3:8; 2 Tim. 2:19). Ons voorrecht en onze plicht bestaan in het wandelen met hen, die de Heer uit een rein hart aanroepen. Wat hen betreft, met wie we niet kunnen wandelen, geeft het ons rust dat *“De Heer kent hen die de zijnen zijn”* (2 Tim. 2:19). Niemand van de Zijnen zal verloren gaan. Maar in een tijd van verwarring, is het onze verantwoordelijkheid om niet met al de Zijnen

te wandelen (elk geestelijk gezind mens weet dat dit in onze dagen onmogelijk is), maar te jagen naar rechtvaardigheid, geloof, liefde en vrede, in het gelukkige besef ons te bevinden in deze weg met allen die de Heer aanroepen uit een rein hart. Zij die zo handelen, erkennen de eenheid van het lichaam van Christus, en zoeken de eenheid van de Geest te bewaren. De Heer geeft hun in genade Zijn tegenwoordigheid (Matt. 18:20) en zij mogen genieten van alles wat de Heer hen belooft in deze dagen net zoals het in het begin was. Dat wil niet zeggen, dat ze zichzelf op een voetstuk plaatsen en zich aanmatigen dat ze betere zijn dan andere christenen. Integendeel. Hoe meer men overeenkomstig de waarheid wandelt, des te meer zal men zich van zijn eigen zwakheid bewust zijn, en tevens van de werkzaamheid van de vijand, van wie het altijd de bedoeling is de Heer te onteren, door voor de voeten van de gelovigen strikken te leggen opdat ze struikelen zullen. Maar de Heer kan hen in Zijn trouw bewaren en het geloof zal de beloning ontvangen van vreugde in gemeenschap met Hem.

Hoe is dus mijn relatie tot deze trouwe christenen? Ik erken hun genomen beslissingen voor zover deze christenen in de Naam van de Heer vergaderd zijn. En ik erken ze, omdat de Heer Jezus ze erkent en bevestigt door Zijn gezag en deze gemeente verantwoordelijk houd voor alles wat ze doet in Zijn Naam. Ik mag niet beweren dat ik het een of ander geval beter kan beoordelen dan zij, want ze hebben de Geest God en verblijden zich net als ik in de tegenwoordigheid van de Heer. Zij worden bestuurd door hetzelfde Woord van, waaraan ik me ook in alle dingen onderwerp. Als zij mensen zijn, en zwakheden hebben: ik ook. Als zij zich kunnen vergissen: ik ook. De Heer wist goed wat Hij zei en wilde, toen Hij de woorden uitsprak: *“alles wat u zult binden op de aarde, zal gebonden zijn in de hemel”*. Het is voor mijn welzijn, als ik mij onderwerp aan Hem, en reken op Zijn wijsheid, trouw en volkomen genade. Het is mijn plicht als ik mij houd aan het Woord van de Heer en de eenheid van de Geest bewaar in de band van de vrede. Hoe meer men deze eenheid verstaat, des te meer zal men de ernst en het gewicht gevoelen van alles wat plaats vindt in de gemeente. Want haar werkzaamheid is niet beperkt tot haar alleen; de andere gemeenten zijn in feite met deze werkzaamheid verbonden. De tegenwoordigheid van de Heer in de vergadering is de verbindende schakel. Daar vloeit ook onze verantwoordelijkheid uit voort om de heiligheid van Zijn Naam te bewaren.

Voor alle dingen vinden we in het gebed en in de trouw God een voortdurende hulpbron. Wát ook de zwakheid en de onwetendheid mag zijn die ons kenmerkt: we weten dat Christus onveranderlijk is, dat de Heer altijd het Hoofd blijft van de gemeente. Hij voedt, koestert en reinigt haar *“opdat Hij de gemeente voor Zich zou stellen, heerlijk, zonder vlek of rimpel of iets dergelijks, maar opdat zij heilig en onberispelijk zou zijn”* (Ef. 5:25-29).

Zo lang we nog in deze wereld zijn, zullen er moeilijkheden en beproevingen blijven. Ze waren er ook in de dagen van de apostelen, en wel in die mate, dat de apostel Paulus ze zelfs niet alleen kon regelen. Maar zowel toen als nu, is het geschreven Woord het richtsnoer (zie Hand. 15:1, 2, 15-19).

Er zijn geen eenvoudige gevallen, dat we geen behoefte zouden hebben aan het Woord van God om ons te leiden, terwijl op hetzelfde moment ook de Heer om voorlichting moeten vragen. Men heeft het tegendeel beweerd, maar ik denk dat alle broeders het met bovenstaande eens zullen zijn. De moeilijkheden geringschatten is in een val lopen. Zie het ernstige voorbeeld van Jozua en de oudsten tegenover de Gibeonieten (Joz. 9:14). En bedenk het wel, dat het gehele volk bij deze gelegenheid werd betrokken door de verkeerde handeling van zijn oversten (vers 18-21, 26, 27). Door deze handeling werden zij “gebonden” naar de rechtvaardige regering van God. En niet alleen voor dat ogenblik, maar ook voor de jaren die volgden. Dit zien we in de ontzettende straf die aan het huis van Saul werd opgelegd, nadat deze in zijn ijver het overblijfsel van de Gibeonieten wilde uitroeien (2 Sam. 21:1-14).

We zijn zwak. Het ontbreekt ons allen aan wijsheid en zeer dikwijls ook aan ondervinding. Maar “*God is ons een toevlucht en sterkte, ten zeerste bevonden een hulp in benauwdheden*” (Ps. 46:1). Men kan gemakkelijk in de war raken, zelfs in de meest eenvoudige zaken, als men God geen raad vraagt. Maar met al onze zwakheden en vooral in de eindtijd, hebben we het Woord en de Geest, en hoeven we niet te vrezen (Hag. 2:5; Zach. 4:6).

In gevallen van afzondering, hoe pijnlijk ze ook mogen zijn, is het belangrijk om op te merken, dat dan het beginsel gevolgd moet worden dat we vinden in 2 Timotheüs 2:21 en 22. Het gaat er om, het goede van het boze af te zonderen, en niet het andersom. Men moet het goede navolgen en zich daarmee verbinden, en niet z'n uiterste best doen om dat wat overblijft te reinigen. Want in dit laatste geval houdt men zich met het boze bezig, al gaat het met de best mogelijke bedoelingen. En de ziel zal schade lijden (zie ook Fil. 4:8-9). Men moet geen uitvluchten zoeken om zich te kunnen verbinden met een weg die niet recht is, men moet zich niet laten ontmoedigen of zich laten overheersen door gevoelens van bitterheid, boosheid of afgunst, omdat men verstoken is van de gemeenschap met die of die broeder. Want hoe zou men kunnen wandelen met hen met wie men niet overeenkomt (Amos 3:3). Men heeft zich eenvoudig bezig te houden met de gedachten van de Heer en deze tot elke prijs op te volgen met allen die hetzelfde doen. “*Laten zij zich tot u keren, maar gij zult u tot hen niet keren*” (Jer. 15 : 19).

Het is onze plicht voor iedereen te bidden en bovenal te denken aan de kinderen van God, opdat de Heer hen mag bevrijden van elke verkeerde verbinding. Daarbij hebben we de last te dragen van het algemene verval en ons voor de Heer te verootmoedigen. Wij zijn

huisgenoten van het huis van God. We kunnen er niet uitgaan. We zijn nu leden van het lichaam van Christus, en “als één lid lijdt, lijden alle leden”. Geïsoleerd te willen blijven of hen die naar het Woord wandelen praktisch miskennen, is in absolute tegenspraak met de gedachten van God in de Heilige Schrift.

Wij delen in de verantwoordelijkheid van de gehele gemeente als getuigenis van God op aarde. Dit getuigenis heeft in alle opzichten gefaald, en we kunnen daar niet onverschillig aan voorbijgaan. We moeten onze last dragen overeenkomstig het algemene verval, en in het bewustzijn leven van het aanstaande oordeel, dat zal komen over alles wat tevergeefs en vals de naam van christen heeft gedragen. Zo heeft Christus het in de wereld gedaan in betrekking met het volk Israël, op een Goddelijk volmaakte wijze. Wat het openbare getuigenis van de gemeente betreft, is het beginsel hetzelfde. Naar de maat van ons vermogen, onze trouw, zijn we dus geroepen om ook in dit opzicht ons deel met Hem te hebben in dit lijden (Fil. 1:29, 30) en ons onder hen te bevinden “*die zuchten en kermen over al de gruwelen die daar bedreven worden*” (Eze. 9:4). Dit wil voor ons zeggen: in het midden van hetgeen dat de naam van Christus draagt en dat als ontrouw veroordeeld zal worden. Is dit alles niet zeer geschikt om onze harten te oefenen en het ernstig op te vatten?

Geliefde broeders, als ik in het begin van dit schrijven in het bijzonder gesproken heb over één uit uw midden, is het alleen, omdat hij duidelijk de beginselen van onafhankelijkheid heeft uiteengezet, die hij tot op dit ogenblik meent te moeten volgen. Ik geloof dat de Heer dit heeft toegelaten, opdat ieder van u aangespoord wordt tot het onderzoeken van deze beginselen, om te zien of deze werkelijk in overeenstemming zijn met het Woord van God. De zaak is ernstig. Het komt er op aan te weten of we de Heer behagen, die Zichzelf voor ons gegeven heeft. Behoren wij tot hen die Zijn Woord bewaren en Zijn Naam niet verloochenen? Ik dank God, dat Hij ons bewaard heeft tijdens ons overleg, zodat van weerskanten geen enkel kwetsend woord onze gedachten heeft afgewend van de waarheid van God tot het bezig zijn met persoonlijke kwesties. Ik vraag de Heer, dat Hij ons zo ook verder mag bewaren tot het einde, opdat ontdaan van elk vooroordeel, niets ons mag beletten Zijn Woord te onderzoeken en ons daaraan te houden.

Ik laat u dus voor het ogenblik over aan de Heer. U kent uw verantwoordelijkheid tegenover Hem: Beproeft alle dingen en behoudt het goede. Moge de Heer u en mij genade geven om alles te oordelen en los te laten, wat wij gewaarworden in ons leven en in onze verleden wandel, dat niet in overeenstemming is met Zijn Woord, om nu, net als in de dagen van de apostelen, openlijk het gezag van het gehele Woord te handhaven.

Vele andere broeders, die gij nog niet kent, stellen veel

belang in het resultaat, dat het onderzoek van deze kostbare waarheden zal opleveren voor de Heer. U begrijpt dat we een sterk verlangen hebben om te weten, welk beginsel u volgt als vergadering, want ons het is ons begeren met u te kunnen wandelen. Intussen vragen we aan de Heer ons allen eenzelfde, gedachte, eenzelfde liefde, en eenzelfde gevoelens te geven. Te

denken aan eenzelfde zaak, terwijl we vasthouden aan de waarheid van Christus. De genade en de vrede zij met u allen,

uw liefhebbende broeder in Hem,

W. J. Lowe

Oorsprong: [Le Messenger Évangélique 1947-183](#)

Titel: [La responsabilité et la marche de l'Assemblée](#)

Zie ook: [Uit het Woord der Waarheid 18-183...](#)

© Oude Sporen